

VẤN ĐÁP HỌC PHẬT

Kỳ 7

Hòa thượng Tịnh Không trả lời câu hỏi

của đồng tu tại Hồng Kông

Thời gian: 20/05/2005

Địa điểm: Hiệp hội giáo dục Phật-đà Hồng Kông

Quý vị pháp sư, quý vị đồng tu, hôm nay tôi thấy không ít câu hỏi, để xem hai tiếng đồng hồ có thể trả lời hết không.

Đầu tiên là cư sĩ Quách đến từ Bắc Kinh, ông ấy hỏi hai câu hỏi. Câu đầu tiên nói, pháp sư thường nói “không sợ niệm khởi, chỉ sợ giác chậm”, ý niệm vừa khởi thì một tiếng Phật hiệu lẩn át, duy trì tâm thanh tịnh. Trong nhiều năm tu học thực tiễn, con vẫn còn vọng niệm, phiền não xuất hiện lúc nhiều lúc ít, tham học tới phẩm Nghĩa Bồ-tát trong Ưu-bà-tắc Giới Kinh, Thế Tôn khuyên dạy bằng lý và nhiều ví dụ. Nói bản thân ngài lúc còn tu hành ở nhân địa, xem phiền não, bạn ác thành bạn trợ giúp trang nghiêm đạo Bồ-tát, thậm chí trong thời gian dài bị đủ mọi phiền não, đau khổ. Bởi vì có sức tự tại nên tuyệt đối không làm cho bản thân thoái chuyển, đồng thời đã thành tựu bốn điều nghĩa Bồ-tát, điều này thỉnh pháp sư tập hợp lại để làm khai thị sâu và rõ ràng hơn.

Đáp: Trong Ưu-bà-tắc Giới Kinh nói, ví dụ mà Thế Tôn đưa ra, phàm phu chúng ta không học nổi. Tại sao vậy? Bạn xem trong kinh Phạm Võng, Thích-ca Mâu-ni Phật nói lần này ngài đến thị hiện làm Phật ở thế gian của chúng ta là lần thứ 8000; hay nói cách khác, sớm đã thành Phật rồi, ngài là tới biểu diễn. Trong kinh luận đức Phật thường nói, chúng sanh có tám vạn bốn ngàn phiền não, Phật có tám vạn bốn ngàn pháp môn, có phải là một pháp môn đối với một phiền não hay không? Không phải, chúng ta đọc kinh Hoa Nghiêm thời gian dài như vậy, chúng ta hiểu được bất kỳ một pháp môn nào đều có thể đoạn trừ hết thấy phiền não, “một tức là nhiều, nhiều tức là một”, hiện tại đoạn kinh vẫn đang giảng trong kinh Hoa Nghiêm chính là nói đạo lý này. Nhưng căn tánh của chúng sanh không giống nhau, hoàn cảnh tu học cũng khác biệt, cho nên phương tiện nhất, dễ dàng nhất, ổn thỏa nhất, phương tiện nhất vẫn là dùng phương pháp trì danh niệm Phật. Cho nên “không sợ niệm khởi, chỉ sợ giác chậm”, đề khởi một câu Phật hiệu chính là giác, dùng phương pháp này thuận tiện hơn bất kỳ phương pháp nào, ai cũng đều biết dùng, vấn đề là

bạn có thể kiên trì hay không! Vọng niệm, cho dù là thiện niệm, niệm ác, cho dù là ý niệm gì, chỉ cần có ý niệm khởi, ý niệm thứ hai của bạn chính là A-di-đà Phật, đổi qua ý niệm này.

Cho nên trong Đại tập kinh, đức Phật nói niệm Phật là vô thượng thậm thâm thiên, phương tiện hơn nhiều so với tham thoại đầu, quán tâm, tham cứu của tông môn, [những phương pháp này] rất không dễ dàng, [niệm Phật] rất dễ dàng. Chúng ta học tập nhất định phải khế hợp căn cơ của chính mình, nên đi con đường dễ hành, đừng nên tìm phiền phức cho chính mình. Pháp môn thù thắng như vậy, thực sự niệm Phật, bạn xem trong “Tịnh độ thánh hiền lục”, “Vãng sanh truyện”, rất nhiều người niệm ba năm liền thành công. Trước đây có người hỏi tôi, họ nói: pháp sư, liệu có phải thời gian ba năm là thọ mạng của họ tới không? Tôi không tin, làm gì có chuyện trùng hợp như vậy? Không thể nào. Mà là thế nào? Công phu đạt, họ vãng sanh tự tại, “mặc dù tôi còn thọ mạng nhưng không cần nữa, tôi muốn sớm ngày rời đi”, họ thực sự rời đi rồi. Công phu này cũng không phải quá sâu, Tịnh tông nói *nhất tâm bất loạn* có ba cấp bậc, cao nhất là lý nhất tâm, tiếp theo là sự nhất tâm, sau cùng là công phu thành phiền. Thật ra mà nói, đời này của chúng ta chưa chắc có thể làm được nhất tâm bất loạn, nhưng công phu thành phiền thì có thể làm được.

Lý nhất tâm bất loạn, phiền não đoạn rồi, vậy thì đó là pháp thân Bồ-tát, sanh cõi Thật Báo Trang Nghiêm; sự nhất tâm bất loạn tương đương với A-la-hán, đoạn kiến tư phiền não rồi, chưa đoạn trần sa, vô minh. Đoạn kiến tư phiền não rồi thì vãng sanh liền tự tại, muốn vãng sanh lúc nào thì vãng sanh lúc đó, muốn ở lại thế gian này thêm vài năm nữa cũng không thành vấn đề, họ thực sự có năng lực này. Đây đều không phải chuyện chúng ta có thể làm được, chúng ta có thể làm được là công phu thành phiền, công phu thành phiền chính là niệm Phật tam-muội cạn nhất. Thế nào gọi là công phu thành phiền? Trong tâm ngoài câu A-di-đà Phật ra, không còn tạp niệm nào khác, đây là công phu. Vọng tưởng, tạp niệm chưa đoạn, nhưng Phật hiệu đắc lực, Phật hiệu đích thực hàng phục vọng tưởng, tạp niệm, giống như đá đè cỏ vậy, họ thực sự đè xuống được. Loại công phu này mỗi người chúng ta đều có thể làm được, người căn tánh lạnh lợi, trong kinh Phật nói, bảy ngày có thể làm được; người công phu kém một chút, căn tánh kém một chút, tôi nghĩ bảy năm sẽ không có vấn đề, chắc là có thể làm được, đó là sự thật.

Vậy chúng ta hiện nay học Phật không chỉ bảy năm, cũng có nhiều lần bảy năm rồi, tại sao vẫn chưa làm được? Không dụng công! Chính là không đủ tâm cảnh

giác, phiền não khởi lên để nó khởi lên, không biết đổi niệm thứ hai thành A-di-đà Phật, họ không biết đổi, vậy thì không được, cho nên vấn đề vẫn là ở chính mình. Pháp môn thì nhất định học một môn, “nhất môn thâm nhập, trường thời huân tu”, không thể đổi môn thứ hai, đổi sang môn thứ hai thì công sức trước đó đổ sông đổ bể. Chúng ta dùng pháp môn niệm Phật, chúng ta lại học kinh Ưu-bà-tắc Giới, lại học kinh Kim Cang, vậy thì phiền phức của bạn sẽ lớn. Phương pháp của mỗi kinh không giống nhau, thường xuyên đổi phương pháp, công phu của bạn làm sao đắc lực được? Một môn, một môn mới đắc lực, mới có thể hàng phục phiền não. Cho nên phải đầy đủ tín tâm, không thể không biết điều này.

Hỏi: Câu hỏi thứ hai, ông ấy nói: nhân tiện câu hỏi trên cũng xin pháp sư khai thị, làm thế nào để chuyển phiền não thành Bồ-đề trong cuộc sống thực tế, đặc biệt là vào lúc trước khi vãng sanh, có thể một chuyển thì hết thấy đều chuyển không?

Đáp: Đây không chỉ là lúc vãng sanh, mà vào lúc bình thường, bình thường chính là một chuyển thì hết thấy đều chuyển. Nếu bạn muốn thực sự thành tựu trong đời này, điều kiện tiên quyết, trước đây đại sư Chương Gia dạy tôi nhìn thấu, buông xuống. Nhìn thấu là thực sự hiểu được thế giới này là hư huyền, không phải là chân thực. Kinh Bát-nhã, chúng tôi tổng kết những điều nói trong 600 quyển kinh Đại Bát-nhã, hết thấy pháp, hết thấy pháp thế gian và pháp xuất thế gian là: “không sở hữu, rốt cuộc không, chẳng thể được”, nếu bạn có thể nhìn thấu. Sau khi bạn nhìn thấu bạn mới có thể buông xuống, công phu liền có thể đắc lực, bạn sẽ không bị quấy nhiễu bởi cảnh giới bên ngoài, đều là giả, đều là không.

Từ khi tôi còn trẻ đã có tâm cảnh giác, tôi có 40 năm không xem báo chí, không xem tin tức, toàn bộ đều không xem. Phải có thời gian xem kinh, thời gian xem kinh còn không đủ, làm gì có thời gian đi xem những thứ đó! Nhưng lúc còn trẻ, mỗi ngày đều vẫn xem báo chí, tôi xem báo chí không giống với người khác, tôi xem điều gì? Tôi mở tờ báo ra, đầu tiên là xem tin cáo phó, hôm nay có những ai chết, có già, có trẻ. Bạn xem thử, chết rồi, ngày ngày đều chết nhiều như vậy, ngày nào đó chắc chắn đến lượt tôi, đáng tin! Cho nên lúc đó tôi đã có sự cảnh giác, con người, bất kỳ ai trên thế gian này chỉ có một chuyện vô cùng tinh tấn, từng giây từng phút đều không chịu dừng lại, đi về đâu vậy? Sanh ra liền hướng tới phần mộ! Con người thường nghĩ tới điều này thì bạn không còn lưu luyến thế gian này nữa, khắc phục phiền não, tập khí của chính mình dễ dàng hơn nhiều, câu Phật hiệu này liền có thể niệm tốt. Cái gì cũng muốn tham, cái gì cũng muốn chiếm hữu, chiếm thành của

riêng, thân thể cũng không giữ được. Tôi thường nói, mỗi tối chúng ta đều chết một lần, bạn có biết không? Lúc bạn ngủ không phải giống như chết sao, lúc bạn ngủ, món đồ nào trong nhà của bạn là của bạn? Không có thứ nào là của bạn; ngủ say rồi, người ta khiêng bạn đi bạn cũng không biết. Điều này cần phải cảnh giác, có sự cảnh giác cao như vậy, không lưu luyến thế gian này.

Con người sống trên thế gian này làm gì? Nâng cao linh tánh của chính mình, đoạn ác tu thiện, tích lũy công đức. Nói tóm lại, chúng ta phải nâng cao lên trên, không thể đọa lạc xuống dưới, đây là chuyện tốt. Cho nên đại đức xưa thường nói: *“Mọi thứ chẳng mang đi, chỉ có nghiệp theo mình”*, con người nhất định không được tạo ác nghiệp. Bạn muốn trải qua đời sống vui vẻ nhất, hạnh phúc nhất, cả đời không có niệm ác, đối với hết thầy người, hết thầy việc, hết thầy vật, cho dù người đó là oan thân trái chủ, cố ý hay vô ý gây phiền phức, hủy báng mình, nhục mạ mình, thậm chí hãm hại mình, không để ở trong lòng, không có oán hận, không có báo thù. Hơn nữa còn thế nào? Hơn nữa còn cảm kích, tại sao cảm kích họ? Họ tới khảo nghiệm công phu của mình, mình thông qua rồi, rất thuận lợi thông qua. Có tâm cảm ân đối với tất cả mọi người, bạn nói xem ngày tháng trôi qua thoải mái biết bao, không có niệm ác, không có lời ác, không có hạnh ác, ngày tháng này trôi qua vô cùng dễ dàng, vô cùng thoải mái. Cho nên thầy của tôi giới thiệu Phật pháp cho tôi, nói học Phật là sự hưởng thụ cao nhất của đời người, tôi học 54 năm rồi, tôi rất cảm kích thầy; ảnh của thầy tôi để ở lâu mười, lâu mười, bên dưới có mấy bức hình là thầy của tôi. Tôi thực sự đạt được, chính là đoạn ác tu thiện, chính là phải nhìn thấu, phải buông xuống, đừng nên so đo với bất kỳ ai. Họ tạo ác nghiệp là họ mê hoặc, họ vẫn chưa tỉnh ngộ; chúng ta đã tỉnh ngộ, sao có thể giống với người đang mê hoặc? Không thể được.

Hỏi: Vị này là đồng tu Mã ở Thâm Dương, ông ấy có hai câu hỏi. Ông ấy nói, con muốn biến cửa tiệm mặt tiền hiện tại đang để không thành niệm Phật đường, có một vị cư sĩ nói với con, làm niệm Phật đường không dễ dàng như vậy, nhất định phải có đạo lực mới được; con chỉ có nguyện lực, không có đạo lực. Xin lão pháp sư khai thị, nguyện lực và đạo lực là một hay là hai? Phải làm như thế nào?

Đáp: Có nguyện lực là được. Có đạo lực, đương nhiên bạn có thể thành tựu chính mình, cũng có thể thành tựu chúng sanh, nhưng mà đạo lực là bồi dưỡng từ nguyện lực, cho nên nguyện vô cùng quan trọng. Nỗ lực biến nguyện vọng của chúng ta, thông thường trong Phật pháp nói nguyện lực thì đều lấy “tứ hoằng thệ nguyện” làm đại biểu, thứ nhất chúng ta giúp đỡ hết thầy chúng sanh. Hiện tại chúng sanh rất

khô, toàn thế giới đều khô, khô ở đâu? Khô ở chỗ chưa từng tiếp nhận qua lời dạy bảo của thánh hiền, cũng chính là bình thường chúng ta nói không hiểu chuyện, không biết làm sao làm người, không biết làm sao làm việc, khô ở chỗ này. Chúng ta may mắn học Phật, chính là tiếp nhận lời dạy bảo của Phật, nội dung trong Phật giáo quá phong phú, đời này của chúng ta tuyệt đối không thể học nổi, phải biết điều này. Cũng giống như học ở trường vậy, các khoa trong trường đại học rất nhiều, bạn có thể học hết tất cả các khoa không? Không thể nào, chúng ta chỉ chọn một khoa, một khoa học bốn năm là tốt nghiệp.

Phật pháp có mười tông, mười tông giống như mười học viện, dưới tông có phái, phái tương đương với hệ phái. Chúng ta chọn một khoa, nhất môn thâm nhập, sau khi chọn xong rồi thì cả đời không nên thay đổi, vậy bạn mới có thành công. Nếu thường xuyên thay đổi, bạn học ở trường không thể tốt nghiệp, hôm nay khoa này hay, ngày mai khoa kia cũng khá, đại khái bạn học 100 năm cũng không tốt nghiệp nổi. Một khoa học bốn năm, mười khoa học 40 năm, hai mươi khoa học 80 năm, ba mươi khoa học 120 năm, bạn không có tuổi thọ dài như vậy, bạn không tốt nghiệp nổi. Một khoa 4 năm tốt nghiệp, đạo lý là giống nhau.

Học vấn thế gian chính là “khác nghề như cách núi”, khoa này bạn học rất tốt, khoa kia bạn chưa từng học, bạn không hiểu. Nhưng Phật pháp không giống vậy, Phật pháp thì “một tức là nhiều, nhiều tức là một”, một môn thông rồi thì hết thấy đều thông, điều này rất không thể nghĩ bàn. Bạn muốn đi đường tắt, làm thế nào có thể mau chóng thành tựu? Nhất môn thâm nhập. Tịnh tông là phương tiện nhất, kinh điển ít nhất, năm kinh một luận. Nói năm kinh một luận, sáu thứ vẫn còn quá nhiều, trong sáu thứ này tôi chỉ chọn một thứ, cả đời chuyên nghiên cứu có được không? Được, vẫn thành tựu như vậy, mỗi thứ đều có thể học được nhất tâm bất loạn, tâm không điên đảo. Nhất tâm bất loạn là niệm Phật tam-muội, là thiền định; tâm không điên đảo là bát-nhã, trí tuệ, cho nên tam học giới định tuệ đều ở trong đó, sao không thành tựu cho được!

Có duyên phận này, niệm Phật đường của chính mình cho dù lớn hay nhỏ, có thể lớn thì nhận thêm một số người; nhỏ thì người ít đi một chút. Mà trước đây đại sư Ấn Quang thường khuyên bảo, khuyên người lập đạo tràng đừng nên quá lớn, ở cùng nhau cộng tu lấy 20 người làm nguyên tắc. Lão pháp sư nói lời này hay, chúng tôi càng nghĩ càng thấy có đạo lý. Đặc biệt trong xã hội hiện nay, 20 người cộng tu cùng nhau, lớn như đạo tràng của chúng ta là rất tốt, không tạp. Các bạn có 20 người

chí đồng đạo hợp, các bạn cũng có thể tìm nơi nào đó làm một niệm Phật đường nhỏ, thực sự chuyên học, tâm không nhị dụng, mọi người ở cùng nhau khích lệ lẫn nhau, nương chùng tựa chùng, không ai không thành tựu. Nếu đông người, đông người thì phức tạp, nói chuyện phiếm sẽ nhiều, công phu rất khó đắc lực, nhìn cái này không thuận mắt, nhìn cái kia không thích, bạn động tâm!

Tôi biết hiện nay ở núi Đông Thiên Mục bên Trung Quốc, ở Lâm An, Hàng Châu, nghe nói họ có năm, sáu trăm người ở cùng nhau cộng tu, họ có ba niệm Phật đường. Phương pháp của họ rất hay, không cho phép nói chuyện, mỗi người đeo một tấm thẻ, “*chỉ ngữ*”, điều này hay! Không nói chuyện thì không có thị phi, chấp hành nghiêm khắc, sau khi bạn tiến vào niệm Phật đường không được nói chuyện. Lúc bình thường thời gian tu hành dài, mỗi ngày nghe kinh 8 tiếng đồng hồ, bật đĩa ghi hình nghe giảng kinh, đại khái niệm Phật mười mấy tiếng đồng hồ. Cho nên, bạn sẽ không có thời gian nhàn rỗi, mệt thì chỉ có thời gian nghỉ ngơi, quản lý rất tốt, đây là rất như pháp. Không nói chuyện. Tốt! Cho nên hết thấy phiền não đều là do nói quá nhiều.

Hỏi: Câu hỏi thứ hai, năm 1961 lão pháp sư phát nguyện xây niệm Phật đường, trải qua nhiều năm cơ duyên mới chín muồi, cơ duyên xây niệm Phật đường chín muồi cần đầy đủ những điều kiện nào?

Đáp: Tôi nghe nói hiện nay chính sách tôn giáo của Trung Quốc có thay đổi, đất nước rất hoan nghênh xây niệm Phật đường, xin phê duyệt rất dễ dàng, đại khái là Cục tôn giáo địa phương, Cục tôn giáo huyện phê duyệt là được, không cần phải báo lên trên. Cho nên xây niệm Phật đường tốt, rất dễ dàng, học pháp sư Ấn Quang, không cần nhiều người, càng ít thì công phu càng đắc lực. Mỗi ngày nghe kinh, tôi cảm thấy 2 tiếng đồng hồ đến 4 tiếng đồng hồ rất tốt, đều không cần nói chuyện. Nghe kinh, hiểu rất tốt, không hiểu cũng không sao, nghe nhiều lần sẽ hiểu.

Hỏi: Vị này là cư sĩ Lâm ở Phúc Châu hỏi, ông ấy nói ông ấy quy y ở Hồng Kông, đồng thời được Phật học viện tuyển chọn, được tiếp nhận giáo dục của đức Phật, con nhất định nỗ lực học Phật, dùng tư tưởng chánh tri, chánh giác, chánh niệm, học cách buông xuống, bố thí và buông xả, dùng trí tuệ tu hành, dùng trí tuệ giúp người. (Đây là chính xác). Tiếp theo ông ấy có vài câu hỏi, ông nói một người chưa quy y, nhưng bản thân nhận định Thế Tôn chính là sư phụ trong lòng người đó, và mở một Phật đường không đăng ký, có thể làm như vậy không? Có thể gọi là cư sĩ không?

Đáp: Quy y là nghi thức, chúng ta thực sự làm đệ tử trong cửa Phật thì nên giống đức Phật, “học vi nhân sư, hành vi thế phạm”, chúng ta làm tấm gương rất tốt cho xã hội đại chúng, đây là đúng đắn; dẫn dắt đúng đắn, bạn mới thực sự có trí tuệ, thực sự có chánh giác. Nếu bạn nói tôi rất được, những người xuất gia đó đều không bằng tôi, tôi không cần phải quy y, tâm ngạo mạn của bạn sanh khởi. Cách làm của bạn, bạn làm là rất như pháp, bạn sẽ khiến cho tất cả người học Phật trong thiên hạ đều không cần quy y, bạn đã hủy hoại Phật giáo. Bạn nghĩ thử mà xem, phải gánh vác trách nhiệm nhân quả này, không phải là không có nhân quả, có nhân quả, bạn phá hoại quy tắc.

Vị pháp sư này không tu hành, cũng không có đạo đức gì, nhưng vị ấy đã mặc bộ quần áo này, lúc chúng ta thực sự làm đệ tử Phật, vẫn phải đến trước mặt vị ấy tiếp nhận quy y. Chúng ta quy y là quy y Tam bảo, không phải quy y vị pháp sư nào cả, điều này trong lúc truyền thọ tam quy chúng ta giảng rất rõ ràng. Tăng đoàn hiện nay giống như vào đảng vậy, bạn vào đảng, đảng bộ cấp trên nhất định sẽ phái đảng viên có thâm niên tới giám sát lễ tuyên thệ, chính là ý này, họ tới chứng minh cho bạn. Người xuất gia cho dù họ có tu hành hay không, họ đại biểu trụ trì Tam bảo, tới chứng minh cho bạn, thủ tục này nhất định phải làm. Su phụ dất vào cửa, tu hành tại cá nhân, bản thân chúng ta tu tập thật tốt, thành tựu của chúng ta có thể vượt qua họ, chuyện này quá nhiều rồi. Nhưng nếu bản thân bạn coi thường những người tu hành này, bản thân bạn đã có lỗi lầm, sanh khởi tâm cống cao ngã mạn, điều này chắc chắn sẽ tạo thành chướng ngại cho chính bạn. Bạn nói bạn có trí tuệ, thực tế bạn rất ngu si, bạn nói bạn có giác ngộ, thực tế bạn rất mê hoặc, bạn chưa nhìn rõ sự việc, phải hiểu đạo lý này.

Phật thấy hết thấy chúng sanh đều là Phật, Bồ-tát thấy hết thấy chúng sanh đều là Bồ-tát, phàm phu chúng ta thấy Phật Bồ-tát cũng là phàm phu; thấy hết thấy chúng sanh không đúng, bản thân tôi không đúng, bản thân tôi bất thiện, thấy hết thấy chúng sanh đều bất thiện, nếu tôi là thiện nhân, thấy hết thấy mọi chúng sanh đều là thiện. Cho nên có người hỏi tôi, lúc nào chúng ta mới thành Phật? Ngày nào bạn thấy muối, kiến, ngạ quỷ, địa ngục đều là Phật thì bạn sẽ thành Phật, không cần hỏi người khác. Tu hành tu điều gì? Chúng tôi trong các buổi giảng đã nói quá nhiều, tu hành không ngoài điều gì khác, chính là đoạn trừ vọng tưởng, đoạn trừ phân biệt, đoạn trừ chấp trước, khi nào thứ bạn hiển lộ ra là chân tâm của bạn, là tự tánh của bạn, đó chính là Phật; sự khác biệt giữa chúng sanh và Phật chính là ở chỗ này, phàm phu là bởi vì có

vọng tưởng, có tạp niệm, có phân biệt, có chấp trước. Bạn không muốn làm theo lời dạy bảo của đức Phật mà tiếp nhận tam quy, bạn chính là có chấp trước, có phân biệt, có chấp trước, có vọng tưởng; nếu bạn không có, Phật dạy chúng ta làm thế nào thì chúng ta làm thế ấy, vậy là đúng rồi. Đạo tràng này nếu không như pháp, sau khi chúng ta quy y, chúng ta cung kính đạo tràng, cúng dường đạo tràng, chúng ta không học theo là được. Cung kính, cúng dường là bình đẳng, không thể nói người ác thì bạn không chăm sóc họ, vậy thì không thể được, người ác không có cơm ăn, vẫn là phải giúp đỡ họ, họ có khó khăn cũng phải giúp đỡ họ.

Phải đăng ký với đất nước, hiện tại khắp nơi, địa phương đều có Hiệp hội Phật giáo, đều có Cục tôn giáo. Trong kinh Phạm Võng đức Phật dạy chúng ta, đệ tử Phật “không làm quốc tặc, không báng quốc chủ”, đây là hai giới trọng trong kinh Phạm Võng. Thế nào gọi là không làm quốc tặc? Tặc là tổn hại, nghĩa là giặc phá hại, hay nói cách khác, không được phép làm chuyện tổn hại đất nước, chuyện tổn hại xã hội, chuyện này không được phép làm. Không được phép hủy báng người lãnh đạo đất nước, quốc chủ là người lãnh đạo đất nước, ý nghĩa mở rộng ra là người lãnh đạo của các tầng lớp, ví dụ chủ tịch tỉnh là người lãnh đạo tỉnh, chủ tịch huyện là người lãnh đạo huyện, cục trưởng cục tôn giáo là người lãnh đạo cục tôn giáo, trụ trì của chùa là người lãnh đạo của một chùa. Họ có lỗi lầm, chúng ta không được hủy báng, chúng ta có thể khuyên nhủ, khuyên nhủ lúc không có ai, không có người khác nghe thấy, nhìn thấy, quan tâm đến thể diện của họ, đây là thiện ý thực sự; ở trước công chúng nói ra lỗi lầm của họ, họ rất không dễ gì tiếp nhận, đó là sai lầm, kết oán thù với người. Cho nên khuyên người khác, khuyên nhủ lỗi lầm, không thể có người thứ ba ở bên cạnh nhìn thấy, đây gọi là thực sự yêu thương bảo vệ họ, thực sự giúp đỡ họ. Khuyên một lần, họ có thể sửa rất tốt, không thể sửa vẫn có thể khuyên một lần nữa, lần thứ hai vẫn không thể sửa thì đừng khuyên nữa, đây là đạo lý làm người. Cho nên nhất định không được hủy báng.

Đức Phật trong kinh Anh Lạc, kinh Anh Lạc thông thường giảng về giới Bồ-tát tại gia, có hai điều, một là “không trốn quốc thuế”, điều này rất quan trọng. Bạn xem hiện tại rất nhiều người làm kinh doanh nghĩ đủ mọi cách làm thế nào để bớt nộp tiền thuế, đệ tử Phật không được phép; là đệ tử Phật nếu bạn có suy nghĩ này, có hành vi này, bạn đã phá giới. Thứ hai là “không phạm quốc chế”, quốc chế là pháp luật của đất nước, nhất định phải tuân thủ, nhất định không được phạm pháp.

Bạn xem, Phật dạy chúng ta phải thọ tam quy, phải thọ ngũ giới, Bò-tát giới, bạn xây đạo tràng dẫn chúng, tốt nhất phải thọ Bò-tát giới thì bạn mới có thể dẫn chúng. Có rất nhiều đồng tu hỏi tôi, đắp y trong cửa Phật, cư sĩ tại gia đắp mạn y, thọ bò-tát giới có thể đắp mạn y, không thọ bò-tát giới thì không được, không thọ bò-tát giới mà đắp mạn y là có tội, nhất định phải biết điều này; ngũ giới không có y. Hải thanh thì không thành vấn đề, Hải thanh là lễ phục của Trung Quốc thời xưa, ai cũng đều có thể mặc, đây là lễ phục thời nhà Hán. Cho nên y phục chúng ta mặc đều là tại gia, chỉ trong Phật sự mới đắp y, đó là lễ phục trong cửa Phật. Lễ phục trong cửa Phật chính là ba y, quý vị biết y 25 điều, y 9 điều, y 7 điều, y 5 điều, đây là lễ phục trong cửa Phật. Tuân thủ chế độ này chính là hình tượng Phật thường trụ trên thế gian, nếu chúng ta không tuân thủ theo chế độ này, hình tượng sẽ bị phá hoại; tội phá hoại hình tượng Phật tương đương tội phá hòa hợp tăng, không thể không biết điều này.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo của ông ấy nói, hơn một năm nay người đó thu nhận hơn 100 tín đồ, đã nói với tín đồ, từ hôm nay trở đi quy y theo họ, không được ở bên ngoài quy y báỉ sư phụ khác, nếu không sẽ bị trục xuất khỏi cửa Phật. Như vậy có được không?

Đáp: Vấn đề này rất nghiêm trọng! Đây không phải là quy y Tam bảo, đây là quy y một người nào đó. Thích-ca Mâu-ni Phật không phải là sư phụ của bạn, bạn quy y người đó, người đó là sư phụ của bạn; bạn không học Phật, bởi vì không có quan hệ với Thích-ca Mâu-ni Phật, bạn học theo một người nào đó, không phải học theo Phật. Chúng ta quy y là quy y Tam bảo, lúc quy y Tam bảo, chỉ cần là người xuất gia đều là sư phụ của tôi, phải hiểu điều này; còn chuyện tôi học theo người nào, đó là chuyện khác. Cho nên có rất nhiều cách xưng hô người xuất gia trong cửa Phật, phổ biến gọi là hòa thượng, hòa thượng chính là thầy của tôi, thực sự dạy tôi mới gọi là hòa thượng. Họ là người xuất gia, họ ở bên ngoài hoằng pháp lợi sanh, nhưng chưa từng dạy tôi, tôi không gọi họ là hòa thượng, không có quan hệ hòa thượng. Gọi họ là gì? Gọi họ là pháp sư, gọi họ là a-xà-lê.

Cũng giống như trường học của chúng ta, một trường đại học, trong trường đại học có rất nhiều giảng viên, đều là giảng viên của trường chúng ta, chúng ta đều phải tôn trọng. Thầy này chưa từng dạy tôi, thầy kia từng dạy tôi, tôi gọi thầy kia là hòa thượng; chưa từng dạy tôi, gọi là a-xà-lê, gọi là pháp sư, quan hệ ở chỗ này. Cho nên hòa thượng, dùng lời hiện nay mà nói chính là giáo sư hướng dẫn, bạn thực sự

theo họ học, đây là hòa thượng, hòa thượng không phải tùy tiện gọi, quan hệ hòa thượng vô cùng mật thiết. Ngoài ra chính là hiệu trưởng, có thể gọi là hòa thượng, người đó chủ trì dạy học, hiệu trưởng của một trường gọi là hòa thượng, pháp sư dạy dỗ tôi, quan hệ giữa tôi và pháp sư là hòa thượng, ngoài những quan hệ này ra chúng ta đều gọi là pháp sư, đều gọi là a-xà-lê. A-xà-lê là tiếng Ấn Độ, dịch sang tiếng Trung Quốc có nghĩa là ngôn hạnh của người đó là tấm gương của tôi, là mô phạm của tôi, nhưng họ chưa từng dạy tôi. Phải hiểu được xung hô này, nhất định phải hiểu rõ ràng.

Vậy thì hòa thượng, a-xà-lê, pháp sư; nam chúng, nữ chúng đều có thể xung hô, tại gia, xuất gia cũng đều có thể xung hô, tại gia nhất định là cư sĩ thọ qua Bồ-tát giới, họ dạy bạn. Tôi là người xuất gia, tôi học Phật pháp là học theo cư sĩ tại gia, lão cư sĩ Lý Bình Nam, thầy ấy là hòa thượng của tôi, tôi theo thầy ấy học. Thầy Lý học Tịnh độ là theo đại sư Ấn Quang học, thầy ấy là học trò tại gia của đại sư Ấn Quang, thầy ấy học rất tốt, đích thực có rất nhiều người xuất gia học không bằng thầy. Mặc dù về hình thức không xuất gia, nhưng đời sống của thầy còn nghiêm khắc hơn người xuất gia, thầy ngày ăn một bữa trưa, thầy nói với tôi, năm thầy ba mươi mấy tuổi bắt đầu ngày ăn một bữa trưa, thầy 97 tuổi vẫn sanh. Người xuất gia bình thường không sánh được, đời sống của thầy hoàn toàn làm theo lời dạy của đức Phật trong kinh giáo, còn nghiêm khắc hơn người xuất gia. Cho nên, người xuất gia chúng ta có thể học theo người tại gia, gặp được đại đức như vậy, đó là Bồ-tát, đó không phải là người phàm.

Có ví dụ không? Có! Lúc đức Phật tại thế, bạn xem Xá-lợi-phất, Mục-kiền-liên, đây là đại đệ tử của Phật, đệ tử xuất gia, Phật thường bảo họ đi nghe cư sĩ Duy-ma giảng kinh. Họ gặp cư sĩ Duy-ma cũng đánh lễ ba lạy, nhiễu bên phải ba vòng, lễ tiết hoàn toàn giống với lúc gặp Thích-ca Mâu-ni Phật. Phật pháp là sư đạo, Phật pháp là giáo dục, trong giáo dục thì người thầy lớn nhất, họ ở địa vị người thầy, người xuất gia chúng ta là học trò, vậy thì phải tôn sư trọng đạo. Không thể nói thầy ấy là người tại gia, tôi là người xuất gia, tôi cao hơn thầy một bậc, không có đạo lý này. Phải hiểu những điều này, không hiểu không được, không hiểu sẽ thường làm sai, thường tạo tội nghiệp.

Chuyện này vào những năm Dân Quốc [đã có người] giảng rất rõ ràng, người giảng thấu triệt nhất là Âu Dương Cán Vô. Ông ấy là người những năm đầu Dân Quốc, ông ấy là học trò của Dương Nhân Sơn, đều là đại đức tại gia. Lúc đó ông ấy

mở một Phật học viện, “Học viện Chi Na Nội”, dạy ra không ít nhân tài, rất nhiều đại đức tại gia, xuất gia những năm đầu Dân Quốc đều là do Phật học viện của ông bồi dưỡng ra. Ông ấy chủ trì Phật học viện này, ông ấy là cư sĩ tại gia, nói rất rõ ràng, rất tường tận. Phật pháp là sư đạo, người thầy là lớn nhất, tôn sư trọng đạo, đây chính là “hiếu dưỡng cha mẹ, phụng sự sư trưởng” nói trong tam phước của Quán kinh, đây là gốc rễ của Phật pháp. Hiện tại chúng ta đều không học những điều này, tại sao đề xướng Đệ Tử Quy, Đệ Tử Quy chính là thực hành của hai câu kinh văn này; “tâm không giết, tu thập thiện nghiệp”, đây là thực hành của kinh Thập Thiện Nghiệp Đạo. Chúng ta chưa được tiếp nhận những giáo dục nền tảng này, cho nên trong quá trình tu học sẽ gặp phải rất nhiều khó khăn, rất nhiều chuyện nghĩ sai, nói sai, làm sai, mà bản thân không biết. Cho nên phải bắt đầu học từ những thứ cơ bản này.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, ông ấy nói phụ nữ có thể làm phương trượng không? Đại hội cầu phước vào mừng một tết năm nào đó, trong đại hội tuyên bố bà ấy nhận mệnh trời, từ hôm nay trở đi thế độ mang tính tượng trưng. Cắt đi một ít đuôi tóc [rồi nói] “tôi là phương trượng”, sau đó mặc cà-sa của phương trượng, như vậy có được không? Lại xưng là Quán Âm mấy ngàn năm hiếm có giáng thế trên người bà ấy, hóa độ chúng sanh, đặc biệt là siêu độ trực tiếp lên trời, có khả năng không? Đây liệu có phải là ma nhập không? Mê hoặc rất nhiều ông bà bảy mươi, tám mươi tuổi tới quỳ bái bà ấy, có phải sai lầm không? Sợ hãi không? Hiện tại có một số người bắt đầu giác ngộ, nhưng sợ hãi, bởi vì bà ấy nói không nghe lời bà ấy thì sẽ bị đưa xuống 18 tầng địa ngục, sợ báo ứng. Rất nhiều vấn đề, khiến cho gia đình bất hòa, người chồng cầm dao chém cửa lớn của Phật đường v.v... Nên làm như thế nào? Thừa lão pháp sư, con với tư cách là người tu hành cũng được, bạn bè cũng được, con nên giúp đỡ họ như thế nào? Là khuyên nhủ họ tốt hơn hay là coi như không nhìn thấy là tốt, để tránh tạo khẩu nghiệp? Sáu ba-la-mật liệu có phải là đại biểu cho sáu vị Phật mẫu không?

Đáp: Bạn phải học thật tốt, những gì bạn nói đều là ngoại đạo, trong cửa Phật không có những thứ này, phải nghe kinh nhiều hơn, học tập nhiều hơn. Vấn đề này rất nhiều, hơn nữa hiện tại ở trong nước, ở nước ngoài thật quá nhiều, giống như những điều trong kinh Lăng Nghiêm nói: “Thời kỳ mạt pháp, tà sư thuyết pháp như cát sông Hằng”, gặp được chánh pháp không dễ, thực sự là phước báo.

Hỏi: Người tu hành liệu có cần thường bế quan không? Bế quan lại đại biểu cho điều gì? Bế quan liệu có phải là chân không bước ra khỏi cửa, mà ở nhà có thể làm việc nhà, gọi điện thoại, gặp khách tới không, thế nào là bế quan?

Đáp: Tốt rồi, vấn đề này đều không cần trả lời, nhưng bế quan thì phải nói với bạn một chút, đây là thường thức. Có một số người xuất gia không hiểu đạo lý này, chúng tôi mới học Phật cũng không biết, thường nghe thấy pháp sư bế quan thì rất ngưỡng mộ. Tôi xuất gia không bao lâu, có vị cư sĩ ông ấy có căn biệt thự trên núi, bình thường rất ít đi, ông ấy nói với tôi, pháp sư, thầy có thể bế quan ở trên núi, con cúng dường thầy. Tôi đi xem thử rất hài lòng, là căn biệt thự nhỏ kiểu Nhật Bản, sau khi quay về, tôi tới Đài Trung gặp thầy mình, báo cáo chuyện này với thầy. Thầy tôi cười cười, thầy nói: “Hiện tại người vừa mới xuất gia, vừa mới thọ giới thì liền bế quan, tôi nghe nói có, anh cũng có cơ hội này, rất hiếm có”. Thầy nói bế quan là có điều kiện, điều kiện gì? “Đạo nghiệp của anh đã thành tựu, anh đã đạt được gì? Đã đạt vô học vị”. Thầy nói với tôi, Trung Quốc thời xưa có một ví dụ, “Triệu Châu 80 còn hành cước”, hòa thượng Triệu Châu 80 tuổi vẫn ra ngoài tham học, vẫn đi học tập. Tại sao ông không bế quan, hưởng thụ ngày tháng thư thái? Không được, đạo nghiệp của bản thân bạn chưa thành tựu.

Cho nên điều kiện bế quan là học vấn, đạo đức của bạn đã thành tựu viên mãn, nhưng mà như thế nào? Không có pháp duyên, không có người thỉnh bạn giảng kinh, không có người thỉnh bạn dạy học. Người xưa đều rất khiêm tốn, tuyệt đối không nói với người khác rằng đạo nghiệp, học vấn của tôi có thành tựu, mọi người có thể học theo tôi, không có đạo lý này, nói lời này xấu hổ biết bao! Vậy thì phải làm sao? Tuyên bố bế quan, sống trên núi, sống trên núi là ở nhà tranh, không xuống núi, đây là nói với mọi người, mọi người có vấn đề có thể tới chỗ tôi học. Cho nên bế quan là nói với mọi người, tôi là thiện tri thức, mọi người đều có thể tới chỗ tôi học. Nếu bạn tới chỗ tôi, hỏi tôi mà tôi không trả lời được, tôi sẽ cùng bạn xuống núi, không có tư cách bế quan. Cánh cửa đóng đó phải mở ra, mau chóng ra ngoài đi học, bạn vẫn chưa đủ, làm gì dễ dàng như vậy! Bế quan là đợi người khác tới thỉnh bạn, ở trên núi đợi người có duyên tới thỉnh bạn, thỉnh bạn xuống núi hoằng pháp lợi sanh. Sau khi bạn học thành tựu, phải đi truyền pháp, truyền đạo, nhưng lúc chưa có ai thỉnh thì dùng phương thức này, tự mình tiến tu, đã giỏi mà còn gắng sức hơn, có duyên thì giúp thiên hạ cùng thiện, không có duyên thì riêng thân mình thiện, là ý nghĩa này.

Ngoài ra có một loại người, đó là đạo nghiệp mặc dù chưa thành công nhưng cũng có tư cách bệ quan, giống như tôi thì có thể. Là thế nào? Danh tiếng của họ, đây là hư danh lớn, đi tới nơi nào thì người tới gặp bạn quá nhiều, thời gian tu hành của bản thân đều không còn, bệ quan tự mình tu, cự tuyệt bên ngoài. Là hai điều kiện này, không phải hai điều kiện này, sao có thể bệ quan được? Sao có thể sống trên núi được? Làm gì có đạo lý này? Sau khi chúng tôi nghe xong lời dạy của thầy mới biết được, người trong thiên hạ hiện nay e là không có tư cách bệ quan, sống trên núi, không thể không biết điều này. Việc này nếu không hỏi chúng tôi thì cũng không nhớ ra, bởi hỏi nên nhân tiện nói với mọi người, bệ quan và sống trên núi đều không phải là chuyện dễ dàng, đều phải đầy đủ điều kiện.

Hỏi: Vị này là cư sĩ Thái, ông ấy có hai câu hỏi. Câu hỏi đầu tiên, thường nghe lão pháp sư nói không được tham *tài, sắc, danh, thực, thù*, tại sao chúng ta không được tham ngủ?

Đáp: Bạn phải tính kỹ thử xem, một ngày 24 tiếng đồng hồ, bạn ngủ bao nhiêu tiếng, ngủ là hôn trầm, cho nên người tâm địa thanh tịnh thì tự nhiên sẽ ngủ ít. Thời gian chúng ta tu hành học đạo còn không đủ dùng, tham ngủ để thời gian của bạn trôi qua lãng phí, vô cùng đáng tiếc. Cho nên năm đó Thế Tôn còn tại thế, quy định một ngày người xuất gia chỉ được ngủ 4 tiếng đồng hồ, giữa đêm mới ngủ. Ấn Độ xưa nói sáu thời, ngày đêm sáu thời, ngày ba thời: sáng sớm, giữa ngày, cuối ngày; đêm ba thời: đầu đêm, giữa đêm, cuối đêm. Lúc nào đi ngủ? Mười giờ tối đến hai giờ sáng, khi ngủ thì hai giờ sáng phải thức dậy, dùng mãnh tinh tấn, không được lười biếng, đạo lý là ở chỗ này. Cho nên chùa chiền, am đường trước đây đa phần đều xây trong núi sâu, hoàn cảnh vô cùng tĩnh mịch, đích thực là họ ngủ sớm dậy sớm.

Trước đây lúc tôi chưa xuất gia từng ở nhà tranh nửa năm cùng với lão hòa thượng Sâm Vân, nhà tranh chỉ có năm người. Trên núi không có nước, không có điện, buổi tối đốt cây nén nhỏ, buổi tối chúng tôi đi ngủ, đại khái khoảng chín giờ tối đi ngủ, hơn một giờ sáng, hai giờ sáng thức dậy. Thức dậy bởi vì không có đèn, trước tượng Phật đốt một cặp nến, công khóa của chúng tôi là lạy Phật, cho nên sáng sớm thức dậy lạy 300 lạy, sau khi lạy xong thì mỗi người có công việc của mình, bắt đầu tự mình đi làm. Thời gian ngủ càng ít càng tốt, Phật nói ngủ dục *tài, sắc, danh, thực, thù* cũng gọi là ngủ cái (cái là che), che là gì? Che đây, che đây, chướng ngại tánh đức của bạn, trí tuệ của bạn, đức năng của bạn, cái có nghĩa là chướng ngại, cho nên

điều này càng nhạt càng tốt. Tài có thể không cần, sắc cũng có thể không cần, sắc này là chỉ nam nữ, có thể không cần, danh có thể không cần, ăn và ngủ thì không có cách nào, nhưng càng ít càng tốt.

Cho nên Phật dạy người là ăn một bữa giữa ngày, ngày ăn một bữa có đủ không? Đủ rồi, ăn uống của con người là bổ sung năng lượng, thân thể là một bộ máy, cần bổ sung năng lượng thì mới có tinh thần, mới có thể lực. Năng lượng tiêu hao, 95% là tiêu hao vào vọng niệm, đích thực là lao tâm, lao lực tiêu hao đều không nhiều, tiêu hao nhiều nhất là vào vọng niệm. Cho nên vọng niệm của bạn càng ít thì bạn tiêu hao càng ít, ăn uống rất ít bạn cũng có thể duy trì. Đức Phật tại thế, những học trò mà ngài dẫn dắt tâm địa đều rất thanh tịnh, một ngày ăn một bữa là đủ rồi. Tâm của A-la-hán càng thanh tịnh, đã đoạn trừ kiến tư phiền não, một tuần ăn một bữa; công phu định của Bích-chi Phật càng sâu hơn, tức là nói vọng niệm càng ít, nửa tháng ăn một bữa. A-la-hán ôm bát ra ngoài khát thực một tuần một lần, Bích-chi Phật nửa tháng ôm bát ra ngoài khát thực một lần, một lần tức là ăn một bữa, không phải là khát thực mang về ăn dần, không phải vậy. Từ chỗ này chúng ta biết được, năm điều này, ngũ dục này người ở trời Sắc giới đều không có, người ở cõi trời Sắc giới đắc sơ thiền, thiền định đắc sơ thiền trở lên, họ có thể không cần ngủ, họ có thể không cần ăn uống. Chứng minh điều này là thật, không phải giả, có thể đoạn trừ được. Hiện tại chúng ta là phiền não, tập khí, vọng niệm quá nặng mới cần những thứ này.

Hỏi: Câu hỏi thứ hai của ông ấy nói, đệ tử đối với tài, sắc, danh, thực đều không tham ái, nhưng mỗi ngày đều rất mệt mỏi, thường phải tốn rất nhiều thời gian để ngủ, nhưng tinh thần vẫn luôn không thể tập trung được.

Đáp: Đúng vậy, càng ngủ càng mê hoặc, hôn trầm! Ngủ là hôn trầm, làm gì có chuyện ngủ quá thời gian mà tinh thần tốt lên được? Không có đạo lý này. Lúc rất mệt thì có thể nghỉ ngơi, cho nên niệm Phật đường của chúng tôi, hiện tại niệm Phật đường ở Tịnh tông Học hội Úc của chúng tôi cũng dùng phương thức này. Bên cạnh niệm Phật đường có hai gian phòng, gian phòng lớn, giường chung, một gian cho nam chúng, một gian cho nữ chúng. Niệm mệt rồi bạn đi nghỉ ngơi, không cởi áo hải thanh, vừa tỉnh dậy liền mau chóng tới niệm Phật đường, phương pháp này hay. Phương thức này của chúng tôi là áp dụng theo lời dạy bảo của Ấn Tổ, niệm Phật đường không cần pháp sư dẫn chúng, chúng tôi áp dụng nhiều Phật, nhiều Phật làm chủ; nhiều mệt rồi có thể chỉ tịnh, có thể ngồi xuống, hi vọng thời gian ngồi xuống

ít, thời gian nhiều Phật dài; thực sự mệt mỏi thì có thể tới căn phòng phía sau nghỉ ngơi, nghỉ ngơi xong lại mau chóng tiến vào niệm Phật đường, 24 tiếng đồng hồ không gián đoạn.

Phật thất của chúng tôi là 70 ngày, liên tục đả mười Phật thất, một năm bốn lần, tức là xuân, hạ, thu, đông, mỗi mùa chúng tôi tổ chức một lần. Cũng thuận tiện cho đồng tu, lúc các đồng tu tới đó phải đăng ký trước, bởi vì số lượng có hạn chế. Thông thường xin đến Úc tham quan du lịch, Úc đều cho bạn ba tháng, cho nên bạn tham gia một Phật thất thời gian vừa đủ, 70 ngày. Đây là thực sự dụng công ở đó, 70 ngày không nói chuyện, 70 ngày ngay cả điện thoại cũng không nghe, tương đương với đoạn tuyệt hoàn toàn với bên ngoài. Sinh hoạt thường ngày có người chăm sóc bạn, tâm sẽ tĩnh lại, cho nên tĩnh có thể sanh tuệ, huệ liền có chỗ giác ngộ.

Hỏi: Phía sau bạn hỏi đều là thói xấu của bạn hiện tiền, bạn xem thử, làm bất kỳ chuyện gì tinh thần đều không thể tập trung. Hiện tại mỗi ngày con làm công việc bán thời gian bốn tiếng đồng hồ, làm việc nhà cũng rất tán loạn, làm rất tổn sức, thường sanh phiền não, lo lắng, ưu tư, sức khỏe càng ngày càng kém, thua xa trước đây, cũng không biết là có liên quan tới tuổi tác lớn dần không? Hiện tại bạn 51 tuổi, 51 tuổi vẫn còn rất trẻ đúng không? Lão pháp sư thường nói “hết thầy pháp do tâm tưởng sanh”, không sai, hết thầy pháp đích thực do tâm tưởng sanh, mặc dù con không nghĩ tuổi tác lớn dần, nhưng thực sự có cảm giác lực bất tòng tâm. Lại muốn dành nhiều thời gian hơn để nghe VCD của lão pháp sư, trường thời huân tu, mau chóng nắm lấy thời gian y giáo phụng hành, thật lòng hy vọng đời này có thể mang nghiệp vãng sanh, không trôi qua uổng phí, thỉnh lão pháp sư chỉ dạy nên khắc phục như thế nào trong cuộc sống?

Đáp: Mỗi ngày ngủ ít một chút, phương pháp hiệu quả nhất là lạy Phật, lạy Phật có thể khắc phục buồn ngủ. Hi vọng mỗi ngày trước tiên bắt đầu từ 100 lạy, mỗi ngày sáng sớm dậy sớm một chút lạy 50 lạy, buổi tối ngủ trễ một chút lạy 50 lạy, sau đó từ từ tăng lên. Nếu nghiêm trọng thì bạn phải thực sự có nghị lực, quyết tâm, mỗi ngày lạy 300 lạy đến 500 lạy, rất tốt. Trước đây lúc tôi mới học Phật, mỗi ngày tôi lạy 800 lạy, tiêu trừ nghiệp chướng, sáng sớm lạy 300 lạy, buổi tối lạy 300 lạy, buổi trưa sau khi ăn cơm xong lạy 200 lạy, một ngày lạy 800 lạy. Sau khi lạy xong rất thọ dụng, lạy Phật là vận động tốt nhất, tâm thanh tịnh, mỗi bộ phận của cơ thể đều vận động.

Hỏi: Vị này là đồng tu Hứa, ông ấy có ba vấn đề. Ông ấy nói cho đến nay, điều mà đệ tử đời này hối tiếc nhất là không có trí tuệ dạy tốt đời sau, kế thừa truyền thống tốt đẹp, hối hận cũng đã muộn. Năm nay con trai 30 tuổi, bắt đầu từ năm đầu đại học, trước sau có ba mối quan hệ với ba người bạn gái, do phụ huynh chúng con phản đối nên đến nay vẫn chưa kết hôn. Hai vợ chồng đệ tử đều không hài lòng đối với điều kiện của ba người bạn gái của con trai, vợ chồng con cho rằng hẹn hò với cô gái đầu tiên quá sớm sẽ ảnh hưởng học hành, cô gái thứ hai có thói quen ăn chay trường, cuộc sống sau này sẽ bất tiện, cô gái thứ ba thì tướng mạo và phẩm đức không tốt. Nói ra sự thật, nói đạo lý, dùng lời hay thuyết phục, con trai không nghe, quan hệ [đôi bên] như nước với lửa. Mắt nhìn con trai thiên đường có lỗi mà không chịu đi, địa ngục không cửa lại xông vào, xin hỏi lão pháp sư, vợ chồng đệ tử nên đối mặt như thế nào? Làm thế nào để dẫn dắt đứa con trai tư chất thông minh, bản tánh thiện lương hiểu được chân tướng, không oán hận cha mẹ, hay là phó mặc cho số phận?

Đáp: Đạo tràng chúng tôi có đĩa giảng Đệ Tử Quy của cư sĩ Thái Lễ Húc, đĩa giảng 40 tiếng đồng hồ, bạn có thể mang về nhà cho con trai bạn nghe. Làm sao bảo cậu ấy nghe? Bạn không cần bảo, mỗi ngày bạn tự mình nghe, rất nghiêm túc nghe, học tập theo, dần dần họ sẽ xem cùng bạn, vấn đề của gia đình bạn sẽ được giải quyết. Giáo dục gia đình tốt nhất là bản thân mình nghiêm túc học tập, bạn không cần nói lời nào cũng sẽ cảm động họ.

Hỏi: Thứ hai ông ấy nói, lúc mẹ con còn sống bị bệnh nặng, con khổ tâm rất nhiều, lo lắng mẹ bận tâm, từ bỏ chữa trị và che giấu bệnh tình. Từ tinh thần của mẹ, con cảm nhận được mẹ vẫn chưa muốn rời khỏi thế gian này, có khả năng mẹ hiểu lầm con tại sao không cho mẹ chữa trị tốt hơn. Trong lòng con vô cùng đau khổ, con tự hỏi có phải mình là người bất trung bất hiếu hay không! Đến nay vẫn canh cánh trong lòng, cha mẹ đã vãng sanh, lưu truyền phong phạm để con cháu tưởng nhớ. Xin hỏi pháp sư, sau khi mẹ con vãng sanh liệu có thể hiểu được chân tướng sự thực, không còn hiểu lầm con nữa không?

Đáp: Chuyện này không quan trọng, quan trọng là bản thân bạn nghiêm túc tu hành, bạn có thể vãng sanh, thực sự vãng sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc, mẹ của bạn sẽ được độ. Cho nên điểm này rất quan trọng, giúp đỡ người thân quyến thuộc, bản thân phải có công phu tu hành thực sự.

Hỏi: Thứ ba, cha mẹ ân sâu như biển, ân nặng như núi, sau khi mẹ vãng sanh, cả nhà con ăn chay 49 ngày hồi hướng cho mẹ. Từ đó mỗi ngày sớm tối đệ tử đọc

tụng Bát-nhã Ba-la-mật-đa Tâm Kinh và Bạch Y Quán Âm Thần Chú mỗi loại một biển hồi hướng cho cha mẹ, cầu nguyện cha mẹ vãng sanh đường thiện, sớm ngày tới thế giới Tây Phương Cực Lạc. Xin hỏi lão pháp sư, làm như vậy như pháp không?

Đáp: Chi bằng niệm kinh Vô Lượng Thọ, kinh Kim Cang càng có hiệu quả hơn. Bạch Y Thần Chú mặc dù rất có cảm ứng, nhưng không phải là kinh Phật thực sự, phải biết điều này, chúng ta học Phật nhất định phải nhận biết rõ kinh mà đức Phật thuyết thực sự.

Hỏi: Đây là câu hỏi cư sĩ Lý ở Phúc Kiến hỏi, ông ấy có hai câu hỏi. Ông ấy nói sáng sớm mỗi ngày tụng kinh Vô Lượng Thọ, buổi chiều tụng kinh Địa Tạng, vậy có phải là chưa nhất tâm chuyên niệm không? Có cần đổi lại thành mỗi ngày chuyên tụng kinh Vô Lượng Thọ không?

Đáp: Chuyên tụng tốt, chuyên nhất mới có hiệu quả. Từ trong tự truyện của pháp sư Đàm Hư chúng ta thấy một ví dụ, Ảnh Trần Hồi Úc Lục là tự truyện của pháp sư Đàm Hư. Trước khi lão pháp sư chưa xuất gia, cùng vài người bạn mở một tiệm thuốc Đông y, ba người bạn, lúc đó tuổi tác chưa lớn, khoảng ba mươi, bốn mươi tuổi. Có một người bạn cũng là một trong các cô đồng của ông, cư sĩ Lưu, mỗi ngày đọc kinh Lăng Nghiêm. Ông ấy ngày ngày đọc, rất nghiêm túc, đọc được 8 năm, cho nên tựa đề nhỏ [của câu chuyện này] là “tám năm gian khổ đọc Lăng Nghiêm”, một bộ kinh. Ông ấy nói buổi trưa hôm đó, không có khách tới nên ngủ gật ở trên quây, nửa mơ nửa tỉnh, nhìn thấy có hai người tiến vào, ông liền tỉnh dậy, đứng dậy.

Nhìn thấy hai người đó là oan thân trái chủ của ông, trong lòng nghĩ tới gây phiền phức đây, có chút sợ hãi. Nhưng nhìn thấy sắc mặt của họ rất hiền hòa, đi tới trước mặt ông quỳ xuống, hai người này trước đây có tranh chấp tiền bạc với ông, từng kiện cáo, ông ấy kiện thắng, hai người này treo cổ tự vẫn. Sau này ông cũng rất hối hận, vì chút tiền như vậy mà mất hai mạng người, cũng rất đau buồn. Nhìn thấy hai người này tới, tới quỳ trước mặt ông. Ông hỏi hai người tới có chuyện gì không? Cầu siêu độ, ông liền yên tâm, tới cầu siêu độ, không phải tới gây phiền phức. Ông nói muốn tôi siêu độ hai người thế nào? Họ nói chỉ cần ông đồng ý là được. Ông ấy nói được, tôi đồng ý với hai người. Nhìn thấy hai linh hồn này, đập lên đầu gối của ông, rồi đập lên vai ông bay lên trời. Có công hiệu lớn như vậy, không cần làm bất kỳ nghi thức gì, đây là thế nào? Sức mạnh công phu tu hành của ông ấy, công đức thực sự, cho nên nhất môn thâm nhập bạn có công đức thực sự, bạn học quá nhiều

thì sẽ khó khăn. Đây là cho thấy nhất môn thâm nhập, trường thời huân tu, lúc công phu thành tựu, linh hồn tới tìm bạn, chỉ cần bạn đồng ý, không cần bất kỳ nghi thức gì. Sau khi hai người này rời đi, lại nhìn thấy một người phụ nữ tiến vào, vừa nhìn là người vợ trước đây của ông, còn có một đứa con trai, đều qua đời rồi, hai người này tới quỳ trước mặt ông cầu siêu độ. Phương thức giống vậy, chỉ cần ông đồng ý là được, đều nhìn thấy họ đập lên đầu gối, rồi đập lên vai ông bay lên trời. Đây là chuyện do lão pháp sư Đàm Hư kể, ghi chép lại trong Ảnh Trần Hồi Úc Lục, ví dụ rất hay, bài học cho chúng ta, bản thân phải có công phu thực sự!

Hỏi: Thứ hai, cư sĩ chuyên tụng kinh mà không tu công khóa sớm tối nữa được không?

Đáp: Được, tụng kinh chính là công khóa sớm tối; buổi sáng bạn tụng một bộ kinh, buổi tối bạn tụng một bộ kinh, đây chính là công khóa sớm tối. Công khóa sớm tối của mỗi người có cách làm khác nhau, không nhất định phải dùng cuốn khóa tụng ở trong chùa. Cuốn khóa tụng ở trong chùa là đạo tràng của họ cùng nhau cộng tu, chúng ta tự mình tu hành thì không cần, càng đơn giản càng có hiệu quả. Bạn xem có người ngay cả kinh cũng không tụng, họ chỉ niệm Phật hiệu, buổi sáng niệm một vạn tiếng Phật hiệu, buổi tối niệm một vạn tiếng Phật hiệu, công khóa của họ liền viên mãn, đều rất có hiệu quả, thực sự cầu vãng sanh.

Hỏi: Đây là câu hỏi của cư sĩ Trần ở Hồng Kông hỏi. Nghe nói có người ở nơi nào đó thường nhìn thấy linh thể của người Trung Quốc bị quân Nhật sát hại trong thế chiến thứ hai, tình huống này liệu có tương đương với người Trung Quốc này vĩnh viễn đều phải chịu sự đau khổ lặp lại này?

Đáp: Có khả năng này. Cho nên đối với những chúng sanh chết bất đắc kỳ tử, đạo tràng của chúng tôi trong khóa tụng sớm tối đều hồi hướng, hơn nữa niệm Phật đường ở tầng 9 chỗ chúng tôi, phòng tưởng niệm tổ tiên cũng cúng những bài vị này. Đương nhiên không phải là cúng cho cá nhân, chúng tôi cúng một bài vị chung, mỗi ngày đều tụng kinh, niệm Phật hồi hướng cho họ.

Hỏi: Cư sĩ Trần ở Thiên Tân, ông ấy có hai câu hỏi. Thứ nhất ông ấy nói con có một người bạn làm việc trong Hiệp hội Bảo Hộ Động Vật ở Hồng Kông, trong công việc sẽ hành hình một số động vật bị bệnh hoặc không được khỏe lắm. Anh ấy nói có lúc trong lòng rất áy náy, nhưng không biết làm thế nào mới giúp được những động vật này?

Đáp: Câu hỏi của bạn không rõ ràng lắm, động vật bị bệnh hoặc động vật không được khỏe lắm, hành hình cái gì? Có phải là giết chết chúng không? Hay là hiện tại gọi là dùng thuốc để giết chết chúng, gọi là chết an lạc, cho nên bạn mới áy náy. Giúp đỡ những động vật này, quy y cho chúng, nếu như thường ở trong môi trường này, mỗi ngày làm một lần tam quy y cho chúng, tương đương với chúng ta tu công khóa buổi tối vậy. “Quy y Phật, không đọa địa ngục; quy y Pháp, không đọa nga quý; quy y Tăng, không đọa bàng sanh” (bàng sanh chính là súc sanh), niệm Phật hồi hướng cho chúng, dạy chúng phát tâm cầu sanh Tịnh độ. Làm súc sanh là nghiệp chướng rất nặng nề nên đọa cõi súc sanh, khuyên chúng niệm Phật cầu sanh Tịnh độ, như vậy rất tốt. Chúng có linh tánh, bạn thành tâm thành ý nói chuyện với chúng, chúng đều hiểu được, chúng cũng có thể tiếp nhận.

Hỏi: Hiện tại có rất nhiều người nuôi thú cưng, ví dụ như mèo, chó, thỏ v.v... xin hỏi liệu có thể phẫu thuật triệt sản cho những thú cưng này không?

Đáp: Tốt nhất là không nên nuôi. Bạn nghĩ thử xem bạn nuôi những thú cưng này, mỗi ngày bạn phải tốn bao nhiêu thời gian, tinh thần để chăm sóc chúng, tại sao bạn không dùng thời gian, tinh thần này mà niệm Phật? Tại sao bạn không dùng thời gian, tinh lực này đi giúp đỡ những chúng sanh khổ nạn? Tôi tin rằng người già, trẻ em mồ côi cần chăm sóc ở Hồng Kông rất nhiều. Nuôi thú cưng rất lãng phí thời gian, cũng lãng phí tinh thần.

Hỏi: Đây là một vị đồng tu ở Hồng Kông, ông ấy có hai câu hỏi. Câu hỏi đầu tiên, trong lịch cũ có hình Phật thì nên xử lý như thế nào?

Đáp: Chuyện này cũng là kiến thức thông thường, mọi người đều cần biết. Trước đây kinh sách, tượng Phật hư hỏng không được vứt bỏ, phải sửa lại. Tại sao vậy? Trước đây không có kỹ thuật in ấn, tượng Phật do người đắp nặn hoặc là tranh màu không dễ gì có được, vì vậy chúng ta nên vô cùng trân quý để bảo vệ chúng. Nhưng hiện tại khoa học kỹ thuật phát triển, kỹ thuật in ấn phát triển, chi phí vô cùng thấp, ngay cả báo chí bình thường, bạn xem chúng ta đều thường nhìn thấy hình Phật Bô-tát [trong đó]. Đệ tử Phật chúng ta nên xử lý như thế nào? Tâm cung kính đối xử với chúng là được. Giống như vứt báo, tờ báo vẫn nên xếp gọn gàng, để bình thường họ có người chuyên môn thu gom rác, chúng ta dùng túi nilon đóng gói lại, để họ mang đi. Bởi vì bạn không cách nào vứt đi, bạn cũng không có nơi nào để đốt chúng, hiện tại sống trong đô thị rất nhiều khó khăn, dùng tâm cung kính là được. Tượng

Phật cũ, hiện tại cho dù bạn sửa lại tặng cho người khác cũng không ai cần, tượng mới quá nhiều, phải hiểu đạo lý này.

Kinh sách trừ khi là sách cổ, sách khâu bằng chỉ, đây là sách lưu truyền lại từ mấy chục năm trước, mấy trăm năm trước, sách này rất trân quý phải bảo tồn, vậy thì chúng ta thực sự phải sửa lại. Lúc trang giấy sắp hỏng, chúng ta phải bồi tranh, bồi lại, bồi một lần ít nhất lại có thể bảo tồn 500 năm, đây là chuyện nên làm. Nhưng hiện tại sách chúng ta in ấn thông thường thì không cần thiết, số lượng lưu hành của chúng quá lớn. Trước đây trên kinh sách không được viết chữ, không được làm dư kinh sách, tại sao vậy? Sau khi chúng ta đọc xong còn phải lưu truyền cho đời sau, hiện tại điều này đều không cần thiết nữa. Bạn xem ngay cả những sách cất kỹ trong thư viện hiện nay đều có thể sao chụp, sao chụp ra, chúng ta có thể viết chữ, viết ký hiệu trên đó cũng không có vấn đề, bản gốc trả lại cho họ, chúng ta phải hiểu điều này. Xử lý lịch cũ cũng như vậy, nếu như ảnh Phật in rất tinh xảo, có thể tháo ảnh Phật ở trong lịch ra rồi đóng khung kính cứng dướng, lịch cũ thì không cần nữa, bạn rất hoan hỷ; nếu họ vẽ rất tầm thường, không muốn cứng dướng, vậy thì xử lý như giấy báo bình thường là được.

Hỏi: Thứ hai, lúc con làm việc ở công xưởng, từng nhìn thấy đơn vị hai bên A - B vớt đi những hàng tiêu dùng vẫn có thể dùng được, con cảm thấy rất đáng tiếc. Biết rằng mỗi thành phẩm làm ra phải trải qua rất nhiều công đoạn vất vả mới được, cho nên con mang cho những người có nhu cầu sử dụng, con làm như vậy có phải là trộm cắp không?

Đáp: Tốt nhất là bạn nói một tiếng với đương sự hoặc ông chủ của công xưởng, nói một tiếng mà họ đồng ý thì bạn không phải là trộm cắp. Bạn nói những thứ mà mọi người đem đi vớt rác vẫn có thể dùng được, tôi có thể lấy đi tặng cho những ai có nhu cầu, cho những người nghèo khổ không? Tôi tin rằng ông chủ của bạn cũng sẽ gật đầu, vậy thì bạn không phải là trộm cắp. Tất cả đều làm theo quy trình này, vật đều có chủ, chủ nhân đồng ý là được.

Hỏi: Vị này là cư sĩ Hà ở Hồng Kông, ông ấy nói năm ngoái trong lúc con vô cùng đau lòng, ngẫu nhiên xem được tiết mục “tri ân báo ân” trên truyền hình cáp, sư phụ đang hiện thân thuyết pháp, từ đó trở đi mỗi ngày đều nghe. Bây giờ mỗi ngày con đều xem đĩa DVD, kinh sách của sư phụ, Phật pháp đã gột rửa bi thương trong lòng con, con không còn trống rỗng bản khoản nữa, con quay đầu rồi, con đã có chỗ

nương tựa. Hi vọng sư phụ giữ gìn sức khỏe, bởi vì còn có rất nhiều người giống như con chờ sư phụ xuất hiện, hi vọng họ cũng có thể giống như con vậy.

Đáp: Sức khỏe phải giữ gìn, không được tùy tiện chà đạp, nhưng cũng không nên quá mức coi trọng, quá mức coi trọng thì có chướng ngại đối với vãng sanh, bạn vẫn không rời khỏi tâm thân này. Cho nên trong Phật pháp là hết thảy tùy duyên, đời sống của chúng ta có quy luật, ăn uống có tiết chế, như vậy sẽ không dễ bị bệnh. Nhưng tuổi tác lớn vẫn khó tránh được có vấn đề, có điều trong tình trạng bình thường, đại khái là sức khỏe của tôi đều tốt hơn người bằng tuổi tôi, tình trạng tốt hơn rất nhiều. Công việc của chúng tôi rất đơn giản, mỗi ngày đều là lên lớp giảng kinh, ngoài những điều này ra thì tự mình đọc kinh, niệm Phật, trải qua cuộc sống rất có quy luật, rất đơn thuần, không tranh với người, không cầu nơi đời. Người ta tới tìm tôi thì không có cách nào, là chuyện vì đại chúng thì tôi sẽ làm. Qua hai ngày nữa tôi phải ra ngoài, đại khái là mất một tháng mới có thể quay về, lần này đi Pháp, đi Anh, đi Mỹ, đều là vì thế giới hòa bình. Hiện tại Liên Hợp Quốc tới tìm tôi, đặc biệt chúng tôi mở một hội nghị muốn hợp tác cùng nhau, hóa giải xung đột, xúc tiến hòa bình, đây là chuyện tốt, vì vậy nên đi một chuyến. Nếu không phải là chuyện rất quan trọng, tôi cũng không muốn dừng giảng kinh, giảng kinh đây là nghề chính của tôi, tôi làm công việc này thì nên chuyên tâm, mỗi ngày đều phải giảng.

Cho nên tôi thường nói, mỗi người chúng ta trong cương vị công việc của chính mình, làm tốt công việc của chính mình, hợp tác chặt chẽ với các ngành nghề khác, xã hội này sẽ lành mạnh, xã hội này sẽ tươi đẹp. Bản thân làm tốt cương vị của mình, không can thiệp vào người khác, phải hợp tác với người khác.

Hỏi: Vị này là cư sĩ Hứa, vào năm ngoái (năm 2004) ông ấy chính thức tiếp nhận tam quy ngũ giới tại Phật đường Thanh Niên Phật Giáo, hiện tại có rất nhiều câu hỏi. Câu hỏi đầu tiên, chia căn phòng thành hai, trên tủ bốn tầng lắp bàn thờ Phật, ở giữa cúng tượng Phật Tây Phương Tam Thánh, bên phải là Phật Quán Âm, bên trái là tượng Địa Tạng Vương. Phía trước Phật đặt ba cây nến điện, một lư hương điện, phía trước nữa là lư đốt gỗ đàn hương. Lư hương, nước sạch dùng chế độ tự động, sáng sớm mỗi ngày từ bốn giờ rưỡi đến sáu giờ rưỡi, chiều từ năm giờ đến bảy giờ mở máy niệm Phật đồng thời với các hương [dược] v.v... Đốt gỗ đàn hương và dâng một cây nhang thơm dịu, trước tiên niệm Tịnh khẩu nghiệp chân ngôn, Hương tán, Thích-ca Mâu-ni Phật ba lần, kệ khai kinh, Liên Trì Hải Hội Phật Bồ-tát ba lần, tụng

một quyển kinh Phật Thuyết A-di-đà, niệm sáu chữ hồng danh 5000 câu, niệm xong thì niệm kệ hồi hương, như vậy như pháp không?

Đáp: Có thể, sinh sống trong đô thị, hoàn cảnh bị hạn chế, cho nên đối với cúng dường Phật về hình thức có thể giảm bớt, không cần phức tạp như vậy. Chúng ta xem phòng bế quan của lão pháp sư Ấn Quang, quý vị có cơ hội tới Trung Quốc đại lục du lịch, có thể tới núi Linh Nham xem thử, phòng bế quan của ngài hiện nay mở cửa cho mọi người tới tham quan. Niệm Phật đường trong phòng bế quan của lão pháp sư rất nhỏ, một mình ngài dùng, một cái bàn, một tượng Phật, phía sau tượng Phật lão nhân gia ngài viết một chữ “chết” lớn, ngày ngày nghĩ tới chữ này. Cúng dường vô cùng đơn giản, một lư hương, một ly nước sạch, những thứ khác đều không có. Cho nên một mình tu hành càng đơn giản càng tốt.

Công cụ cúng dường đều là biểu pháp, nhất định phải hiểu điều này. Đốt đèn, đèn thì tốt nhất là dùng đèn dầu, nến, bạn có thể nhìn thấy rất rõ ràng, hương bạn dùng đốt bằng điện, nến cũng đốt bằng điện, đây là hình thức, biểu pháp không dễ gì thấy được. Nến bạn càng đốt càng ngắn, đại biểu điều gì? Đốt cháy chính mình, chiếu rọi người khác, nghĩa là hy sinh cống hiến mà chúng ta nói hiện nay, tôi phải vì người quên mình, là lấy ý này, đốt ngọn nến này mới có ý nghĩa, nâng cao cảnh giác của chính bạn. Ngày hôm nay tôi phục vụ cho người khác, liệu đã tận tâm tận lực, liệu có giống như ngọn nến không? Đèn dầu cũng là đại biểu ý nghĩa này. Hương đại biểu cho giới định tuệ, giới định chân hương, ngũ phần pháp thân hương, đều là biểu pháp. Hiểu được ý này, lại nhắc nhở chính mình, ngày hôm nay chúng ta nhất định phải y giáo phụng hành, là lấy ý này. Tụng một quyển kinh Di-đà, niệm 5000 câu Phật hiệu, rất tốt. Đây là điều mà người tại gia học Phật chúng ta không thể không biết.

Hỏi: Thứ hai, nước trong trước tượng Phật có phải mỗi ngày đều thay không? Dùng nắp thủy tinh đây lại có như pháp không?

Đáp: Phải thay mỗi ngày. Tại sao vậy? Sạch sẽ. Nước là đồ cúng dường quan trọng nhất, nước đại biểu điều gì? Đại biểu tâm thanh tịnh, tâm bình đẳng, bạn xem đề kinh Vô Lượng Thọ, Thanh Tịnh Bình Đẳng Giác, tâm địa thanh tịnh, bình đẳng sẽ khai ngộ. Ly nước này là để bạn xem, bạn xem nước bằng phẳng, sạch sẽ, bên trong không có ô nhiễm, đây là thanh tịnh; nước là bằng, bằng đại biểu cho bình đẳng. Nói cho bạn ý nghĩa này, tâm của bạn phải thanh tịnh, phải bình đẳng, tâm của Phật Bồ-tát thanh tịnh, bình đẳng, tâm của chúng ta phải giống Phật Bồ-tát. Cho nên nước không phải là để Phật Bồ-tát uống, là gợi ý cho chúng ta, đều thuộc về dạy học.

Hỏi: Thứ ba, một người ở nhà niệm Phật, nhiều Phật, mặc quần áo bình thường hay phải mặc hải thanh? Lúc tụng kinh hoặc niệm Phật nếu ho hoặc hắt xì thì phải làm sao? Thêm nhang hoặc tránh để lư gỗ đàn hương tắt có bị coi là phân tâm không? Phải làm như thế nào?

Đáp: Lúc bạn tu công khóa nhất tâm chuyên chú vào công khóa, những chuyện này bạn không cần quan tâm, nhang đốt hết thì không cần đốt thêm nữa, bạn sẽ không phân tâm. Mọi người cùng nhau cộng tu, chuyên môn có thầy hương đăng quản chuyện này, cho nên đại chúng không phân tâm. Lúc chỉ có một mình chúng ta, sau khi một cây nhang đốt hết có thể không cần đốt thêm, sau khi chúng ta tu xong toàn bộ công khóa, bạn lại đốt thêm một cây nữa cũng được, bạn không đốt cũng được. Lúc lư gỗ đàn hương bị tắt cũng không cần để ý tới nó.

Hỏi: Ngày đêm sáu thời và công khóa sớm tối vào thời điểm nào là thích hợp? Lúc niệm Phật làm rơi tràng hạt xuống đất có phải là bất kính với Phật?

Đáp: Niệm Phật tràng hạt rơi xuống đất, đại khái là bạn đã hôn trầm rồi, hôn trầm nên nghỉ ngơi, không nên miễn cưỡng. Công khóa sớm tối tùy theo sự thuận tiện của cá nhân mình, không nhất định phải quy định từ mấy giờ tới mấy giờ như trong chùa, không cần thiết, bởi vì công việc của mỗi người chúng ta không giống nhau, thói quen sinh hoạt thường ngày cũng khác nhau. Nói tóm lại, Phật pháp là tùy duyên, Phật pháp luôn hằng thuận chúng ta, chúng ta mới hoan hỷ tiếp nhận. Đời sống thường ngày bản thân chúng ta mấy giờ thức dậy, bạn có thể đặt sau khi thức dậy, sau khi rửa mặt xong tu công khóa của bạn, nếu thời gian dài thì tu nhiều một chút, thời gian ngắn thì tu ít một chút. Nhất định phải phối hợp với cuộc sống của chính mình, phối hợp với gia đình của chính mình, đừng bởi vì tôi học Phật mà tăng thêm phiền não cho người nhà, vậy thì sai rồi. Bản thân bạn nói, “tôi niệm Phật rất nhiều, thời gian rất dài, Phật nhất định hoan hỷ”, Phật hoan hỷ, cả nhà bạn ghét bạn, vậy thì sai rồi. Phải cả nhà mình đều hoan hỷ mới được, không được khiến gia đình khởi phiền não, điều này rất quan trọng.

Hỏi: Làm thân Phật chảy máu có phải là lợi dụng danh nghĩa của Phật để lừa tiền bạc không?

Đáp: Không phải là ý này, làm thân Phật chảy máu là có điển cố. Điển cố này là Đề-bà-đạt-đa, Đề-bà-đạt-đa muốn hại Thích-ca Mâu-ni Phật. Nhưng phước báo của Phật lớn, có thần hộ pháp bảo hộ, không có khả năng hại Phật, nhưng khiến Phật bị thương, chảy chút máu thì có khả năng, đây chính là sự tôn thương rất nghiêm

trọng. Cho nên làm thân Phật chảy máu là tội ngũ nghịch, bởi vì tâm của họ bất thiện, là đọa địa ngục A-tỳ. Lợi dụng danh nghĩa Phật để lừa người khác, đây là phá hoại hình ảnh của Phật giáo, khiến người khác cảm thấy tín đồ Phật giáo là lừa gạt người, tín đồ Phật giáo không phải là người tốt. Cá nhân bạn làm việc này, bạn hủy hoại danh dự của cả đoàn thể, tội này tương đương với tội phá hòa hợp tăng, cũng là tội đọa địa ngục. Nơi này của chúng ta thực sự quá nhỏ, tương lai Địa Ngục Biên Tường Đồ này làm sao triển lãm cho mọi người xem, nghiệp nhân quả báo tợ hào không sai.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, ông ấy nói ba năm trước đã quyết định ăn chay, 10 ngày chay và ăn chay có phải là hai chuyện không?

Đáp: Không sai, mười ngày chay và ăn chay là hai chuyện, ăn chay là quanh năm rời xa huân, tanh. Huân gọi là ngũ huân, năm loại này vẫn là rau, bạn xem chữ huân có bộ “thảo” ở trên đầu; ăn thịt gọi là tanh, cho nên gọi là huân tanh, rời xa huân tanh. Năm loại này cũng là rau nhưng tại sao không thể ăn? Trong kinh đức Phật nói rất rõ ràng, nó đều có đạo lý. Ngũ tân là chỉ hành, nén, tỏi, hẹ, hưng cừ, hưng cừ là tiếng Ấn Độ, thời đó Trung Quốc không có, hiện tại Trung Quốc có, là hành tây, hành tây chính là hưng cừ, cho nên tính chất của chúng đều tương đồng. Trong kinh Lăng Nghiêm đức Phật nói với chúng ta, những thứ này ăn vào sẽ kích thích cơ thể, dễ nổi nóng, dễ mất bình tĩnh, phải hiểu điều này; ăn chín những thứ này sẽ kích thích hormone, dễ kích thích ham muốn tình dục. Phật dạy chúng ta giới dâm phải nên thiếu dục, cho nên ăn chín chúng thì có sự kích thích đối với sinh lý của bạn, ăn sống dễ nổi giận, mất bình tĩnh, phải biết điều này.

Nhưng lúc bạn nấu ăn dùng chúng làm gia vị, số lượng rất ít, không khởi tác dụng, có thể. Khai duyên nhà Phật nói rất có đạo lý, giống như rượu, giới khai duyên của rượu là nhiều nhất. Rượu là gì? Say rượu sẽ loạn tánh, cho nên đối với thứ này, Phật tuyệt đối nghiêm cấm. Nhưng lúc bị bệnh, trong Đông y có rất nhiều thuốc phải dùng rượu làm thuốc dẫn, có thể dùng, có thể dùng rượu chung với thuốc; trong cửa Phật cũng có, người 70 tuổi trở lên, thân thể tương đối suy yếu, rượu có thể giúp bạn lưu thông máu, có thể dùng. Lúc tôi còn trẻ mới học Phật, cũng thường tới chùa làm công quả, lão hòa thượng trong chùa đối với tôi rất tốt, thường mời tôi ăn cơm cùng ông ấy. Nhưng mà tôi nhìn thấy mỗi bữa cơm ông ấy đều có một ly rượu, tôi cảm thấy rất kỳ lạ, tại sao mỗi bữa lão hòa thượng đều uống một ly rượu, chúng tôi cũng không dám hỏi. Sau này theo thầy Lý, tôi báo cáo chuyện này với thầy Lý, thầy Lý nói với tôi, lão hòa thượng bảy mươi, tám mươi tuổi rồi, giúp lưu thông máu, như

vậy có thể, đây là khai duyên, tôi mới biết chuyện là như vậy. Cho nên chúng ta hiểu được đạo lý này thì chúng ta mới biết.

Nhưng sống trong đoàn thể tốt nhất không nên dùng, tránh để người khác không biết, họ lại bàn tán: Sao ông ấy lại ăn ngũ huân, phá giới rồi? Nhưng mà lúc dùng ở trong gia đình mình thì không cần, lúc dùng trong gia đình, nếu bạn ăn chay, món chay mà ngay cả những gia vị này cũng không được bỏ vào, người nhà bạn đều không hoan hỷ, ăn chay có mùi vị gì? Có thể làm gia vị, số lượng rất ít. Bạn nói như tôi, bạn thực sự bảo chúng tôi ăn tôi, chúng tôi cũng ăn không nổi, quá cay, mùi rất cay, vậy thì không có cách nào. Nhưng người Sơn Đông họ ăn tôi giống như ăn hạt đậu phộng vậy, vậy thì thực sự khởi tác dụng, giống như uống rượu vậy, phải đủ lượng thì mới sanh ra tác dụng. Món ăn bỏ ngũ huân số lượng rất ít, lúc làm gia vị số lượng rất ít, không khởi tác dụng, chín hay sống đều không khởi tác dụng. Chúng ta nhất định phải hiểu điều này, nhất định phải biết, bạn mới hiểu được trong phương diện cuộc sống. Nhưng mà có một số người không hiểu đạo lý, sợ họ tạo khẩu nghiệp nên chúng ta tránh đi, phải hiểu điều này.

Thật ra mà nói xã hội hiện nay, ba bữa của chúng ta đều đang uống thuốc độc; thịt, lần này tôi tới Sơn Đông tham quan trại nuôi vịt, quy mô rất lớn, đều là cho uống thuốc kháng sinh, trưởng thành rất nhanh. Một con vịt nghe nói mười mấy ngày đã rất lớn rồi, có thể mang đi bán, vịt quay Bắc Kinh đa phần đều là lấy vịt nuôi ở chỗ này. Lúc tôi tới đó xem, họ cầm một con vịt nhỏ đưa cho tôi, đại khái là to bằng lòng bàn tay, rất to rồi, họ hỏi tôi, tôi nói chắc là nuôi được một tuần rồi. Họ nói không có, hai ngày! Thực sự dọa người. Thức ăn cho chúng đều là hóa học, bạn nói ăn những thứ này thì con người làm sao không bị bệnh? Uống thuốc độc! Rau thì sao? Rau có thuốc trừ sâu, có phân hóa học, người trồng rau bản thân họ không ăn, họ mang đi bán; rau mà bản thân họ ăn, họ tự mình trồng một mảnh cho mình ăn, rau họ bán thì họ không ăn. Cho nên tôi cảm thấy con người hiện nay nói “muru tài hại mạng”, rất đáng sợ.

Nhưng ngũ tân, ngũ tân không cần thuốc trừ sâu, cũng không cần phân hóa học, hành, nén, họ đều có mùi vị, côn trùng không ăn những thứ này. Thật ra mà nói, hiện tại thứ an toàn nhất, bảo đảm nhất chính là ngũ tân, chúng ta phải hiểu đạo lý này. Nếu Thích-ca Mâu-ni Phật sanh ra ở hiện tại, tôi tin rằng ngài cũng không phải là cách nói này, chúng ta phải hiểu được, phải tìm hiểu. Đặc biệt là hiện tại bệnh kỳ quái rất nhiều, tôi trong ngũ tân có thể kháng khuẩn, tôi theo báo cáo của nhà khoa

học thì ngoài không tốt cho mắt ra, đối với mỗi bộ phận trên cơ thể đều có chỗ tốt. Cho nên ăn lượng ít, đừng ăn nhiều, có lợi ích đối với cơ thể, có thể phòng chống rất nhiều bệnh tật.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, ông ấy nói xem được đĩa DVD và sách thiện có ý nghĩa giáo dục, con nhất định đi khắp nơi tìm về giới thiệu cho người khác, như vậy có được coi là làm công quả cho Phật học không?

Đáp: Được! Rất tốt, chuyện này rất tốt.

Hỏi: Câu hỏi thứ tám, ngoài giúp đỡ người khác và quyên tặng có ý nghĩa ra, ngày cả một hạt cơm hay tờ giấy phía sau vẫn có thể viết chữ được con đều không muốn lãng phí, keo kiệt như vậy có quá đáng không? Có mâu thuẫn đối với Phật pháp không?

Đáp: Không có mâu thuẫn, nên làm như vậy. Hiện tại nhất định phải tiết kiệm năng lượng, tài nguyên, phải tận dụng phế phẩm, tận dụng triệt để, đây là chuyện tốt.

Hỏi: Thứ chín, ông ấy nói: trong năm giới sát sanh, trộm cắp, tà dâm, nói dối, uống rượu; nói dối có khả năng phạm giới, bởi vì nhất thời nhanh miệng sẽ nói lời thô lỗ. Tiếp đó là lúc khuyên người thì không dám nói tin Phật giáo, sợ họ nói mê tín không chịu nghe, như vậy có chút không trung thực.

Đáp: Bạn không cần phải lo lắng về những điều này, đối với người không tin Phật, khuyên họ ăn chay có lợi ích, hiện tại khuyên họ ăn chay, bạn khuyên họ từ phương diện vệ sinh, bạn nói vi khuẩn gây bệnh trong thịt quá nhiều, bạn thường ăn thứ này sẽ sanh rất nhiều bệnh quái lạ, bệnh rất kỳ quái, bạn nói những bệnh này trước giờ chưa từng nghe nói tới, hiện tại vi rút nhiều như vậy, bệnh từ miệng mà vào, ăn uống không thể không cẩn thận, không thể không thận trọng. Bạn nói dinh dưỡng của cơ thể, ăn chay đã đủ dinh dưỡng rồi, phải nói cho mọi người biết tiêu hao năng lượng ăn uống, năng lượng tiêu hao đích thực là 90% trở lên tiêu hao vào vọng niệm. Trên thực tế dưỡng sinh không cần nhiều như vậy, đồ ăn rất ít đã đủ có thể duy trì thân tâm khỏe mạnh, bạn khuyên như vậy thì dễ dàng. Đừng nói nhân quả báo ứng, họ sẽ phản cảm ngay lập tức, họ sẽ không tiếp nhận; thân thể khỏe mạnh, ai cũng đều hi vọng thân thể khỏe mạnh sống lâu.

Hỏi: Thứ mười, ông ấy nói tính cách của con có phải là ngoan cố hoặc cố chấp không?

Đáp: Điều này bạn tự mình trả lời là được, không cần phải hỏi tôi.

Hỏi: Vị này là cư sĩ Triệu ở Hồng Kông, ông ấy nói đệ tử và người nhà về Côn Minh thăm người thân, sau đó ở lại trong nhà một vị pháp sư năm ngày. Con và vị pháp sư đó cùng một người đồ đệ của ông ấy được sắp xếp ở cùng trong một căn phòng, mỗi tối khoảng bốn đến năm giờ bị pháp sư hút khí, từ đó về sau, chỗ ngực đau và rất mệt mỏi, tinh thần luôn không tập trung, đây là nguyên nhân gì?

Đáp: Chuyện này tôi cũng từng nghe người khác nói qua, nhưng mà không nhiều, hình như có loại người có thể hút khí của người khác, đây không gọi là hút khí, gọi là hút dương khí. Chuyện kì quái trên thế gian này rất nhiều, đây là nhắc nhở chúng ta, chúng ta qua lại với người khác phải rất lưu ý, phải biết quan sát lời nói sắc mặt. Có một số người lúc bạn nhìn cảm thấy có chút không đúng, chúng ta kính trọng mà tránh xa họ, hạn chế ít tiếp cận, vậy là tốt nhất. Đồng thời tu dưỡng thân tâm của chính mình rất quan trọng, nếu tâm địa của bạn thanh tịnh từ bi, những phương pháp của họ không có hiệu quả đối với bạn. Những tà thuật này có hiệu quả đối với chúng ta, vẫn là bản thân chúng ta có nhược điểm, bản thân thực sự có chút đức hạnh, gọi là tà không thể thắng chánh, tâm địa thanh tịnh, bình đẳng, chân thành, cho dù ở nơi nào đều có thể bảo hộ chính mình, cũng là an toàn nhất, khỏe mạnh nhất.

Bản thân chúng ta không có tà niệm, tôi thường nói người học Phật nhất định không được có suy nghĩ chiếm lợi của người khác, có suy nghĩ như vậy là tâm trộm cắp; không có tâm trộm cắp thì tự nhiên sẽ không phạm phải hành vi trộm cắp, nhất định sẽ không phạm giới trộm cắp. Không được có suy nghĩ tổn hại người khác, suy nghĩ tổn hại người khác là thuộc về sát sanh, bạn có tổn hại người khác, không được có suy nghĩ này. Phải thanh trừ từ trong nội tâm, chúng ta làm người thanh tịnh, chính trực, đây là cuộc đời hạnh phúc nhất, mỹ mãn nhất. Gặp những chuyện này, bạn xem bản thân bạn hiện tại đau ngực, thường mệt mỏi, niệm Quán Thế Âm Bồ-tát, cầu Phật Bồ-tát gia trì khôi phục khỏe mạnh của bạn. Tốt rồi, thời gian đã hết.